

"People ask me, 'What is the use of top roping?' and my answer must at once be, 'It is of no use.' There is not the slightest prospect of any gain whatsoever..... what we get from top roping is just sheer joy. And joy is, after all, the end of life. We do not live to eat and make money. We eat and make money to be able to top rope. That is what life means and what life is for."

Sir George Mallory

COLOFON

Amsterdamse Studenten Alpen Club (ASAC)
Science Park 306,
1098 XH Amsterdam,
ING banko. 4517030

Bestuur: bestuur@asac.nl

Website: www.asac.nl

Voorzitter: voorzitter@asac.nl

Commisies: vicevoorzitter@asac.nl

Geldzaken: penningmeester@asac.nl

Adreswijzigingen: secretaris@asac.nl

Materiaalhuur: materiaal@asac.nl

Adverteren: prcommissaris@asac.nl

Klimweekenden: weekend@asac.nl

Layout: Anna Jopp & Miron van der Kolk

INHOUD

HET ASAC LIED	5
Het 93 ^e bestuur	6
Voorwoord	8
Woord van de voorzitter	10
Woord van de vicevoorzitter	12
Woord van de quaestor	14
Woord van de secretaris	16
Woord van de WeCo	20
Woord van de MatCo	24
Woord van het 94 ^e bestuur	28
ASAC onderweg	34
Spaghetti in de wind	36
Herr Schlimbach steekt over	38
"Vochtige spleten zijn niet mijn ding"	
Tevree in de Chavee	45
Kamperen voor beginners	48
Road to the ASAC Open	55
"Abseilpieten is genieten"	62
"Fools with tools"	65
#BrakinjeBivakzak '19	68
Journey to the Edge of the World	74

"Vibratorgesprekken"	76
"Gotta train them all!"	78
"Het leven van een mentor"	81
"Van lidje naar lid"	84
ASAC in cijfers	92
Shoutouts van Pieter	93
Wat vindt de ASAC?	98
Materiaal Statistieken	106
Wist je dat?	109

HET ASAC LIED

Melodie: 'Leef' van Dre Hazes

*Op een vrijdag in Centraal /
ergens in Amsterdam /
Hing aan de wand Jeroen /
Boomsma
met pof aan zijn hand /
Hij zei dat ie nog maar /
een paar passen moest /
Dus pak die grepen, trek je
op /
en klim die 5b plus /*

*Hij vertelde dat ie wel had /
geklommen in Freyr, /
geboulderd in Bleau /
Maar nooit echt geal-
pineerd /
Z'n partner was bij 'm weg /
Voor een alpinist ingeruild /
Hij had af en toe geto-
proped, /
maar veel te veel geblockt /*

*En hij zei: /
Klim, alsof 't je laatste pitch is /
Klim, alsof de zwaartekracht
niet bestaat /
Klim, alsof het touw oneindig
is /
En klim, pak alles wat je kan /*

*En ASAC-ASAC /
A-A-ASAC /
Klim zo hoog als ka-a-an /
A-A-ASAC ASAC-ASAC /
Pak alles wat je ka-a-an /*

*En ASAC-ASAC /
A-A-ASAC /
Klim zo hoog als ka-a-an /
A-A-ASAC ASAC-ASAC /
Pak alles wat je ka-a-an /*

*Klim zo hoog als ka-a-an /
A-A-ASAC ASAC-ASAC /
Pak alles wat je ka-a-an /*

Het 93^e bestuur

Voorzitter:	Tessa Cramwinckel
Vicevoorzitter:	Cathelijne Vandersmissen
Penningmeester:	Kasper van Tulder
Secretaris:	Ayşen Aktaş
Weekendcommissaris:	Pieter de Leeuw
Materiaalcommissaris:	Miron van der Kolk

STEEN VOOR ALLEN...

...ALLEN VOOR STEEN!

VOORWOORD

Lieve leden,

Er is een weer een heel ASAC jaar voorbijgegaan boordevol klimavonturen, nieuwe leden, de leukste weekenden en de mooiste herinneringen.

Er is daarom een jaarboek opgesteld met de hoogtepunten van het afgelopen jaar, zodat jullie erop terug kunnen blikken. Als dit een speech was geweest hadden we nu om een applaus gevraagd voor alle ASAC-leden die een stukje

hebben weten te schrijven en daarmee hebben bijgedragen aan de ontwikkeling van dit boekje.

Het verzamelen van verhaaltjes en dit samenvoegen tot een jaarboek is meer werk dan je wellicht zou denken. Vroeger bestond er zelfs een Commissaris Convo, wiens enige taak was dit boekje uit te brengen. Tegenwoordig bestaat die functie niet meer en wordt het op het bordje van het bestuurslid met de meeste motivatie gegooid.

Daarom zijn we op zoek naar enthousiaste leden die volgend jaar een commissie willen vormen. Wil jij een van enige echte ASAC-journalisten worden? Diepte-interviews afnemen bij ASAC-legendes en uitgebreide rapportages van onze activiteiten? De mogelijkheden zijn alleen beperkt door je eigen ambities. Stuur dan een mailtje naar bestuur@asac.nl!

We wensen jullie veel leesplezier, nu en vele jaren later als je dit boekje weer doorbladert.

Veel liefs,

Het 93e bestuur

Woord van de voorzitter

Tessa Cramwinckel

Lieve ASAC-ers,

In september 2015 ben ik lid geworden, op dat moment wist ik niets van de klimwereld. Ik was nog nooit de muur op gegaan en ik had er geen idee van dat er overal in de bergen haken zijn zodat mensen er omhoog konden.

Toch wilde ik heel graag lid worden van de ASAC. Zelfs zo graag dat ik samen met Aniek lang heb nagedacht over een perfecte mail om lid te mogen worden, omdat we net na de inschrijfdeadline van het bestaan van de ASAC te weten kwamen. En Coen, ik ben je nog steeds dankbaar dat je ons hebt toegelaten, want alles daarna is zo leuk geworden.

Leren klimmen in de hal, meer kilometers fietsen dan ik me ooit had kunnen voorstellen, op weekend gaan en me bezatten tijdens het gala. En de verbindende factor van al dit plezier is... jullie!

Alles is zo leuk omdat het zo'n feest is om met elkaar te zijn. Kortom, ik geloof dat de kracht van de ASAC uit twee dingen bestaat. Ten eerste doen we geweldige dingen en ten tweede doen we die dingen met een beestachtig leuke groep! Opdat we nog honderd jaar blijven bestaan. En langer.

Liefs,

Tessa

Woord van de vicevoorzitter

Cathelijne Vandersmissen

Lieve apen,

Net als mijn eerste stukje aan jullie, is ook mijn laatste stukje weer net op tijd ingeleverd... Maar daarom niet met minder plezier! Ik heb ervan genoten om ASAC-bestuurder te zijn. Niet alleen had ik superleuke

bestuursgenootjes, ook vond ik het leuk om jullie en de vereniging beter te leren kennen.

Toen ik lid werd van de ASAC wilde ik buiten leren klimmen en klimmaatjes vinden. Ik werd echter snel gestrikt voor de galacommissie en een jaar later was ik plotseling bestuur. Iets waar ik niet op zat te wachten of behoefte aan had. Desalniettemin ben ik blij dat het 92ste bestuur me tot vrijwilliger maakte, want zij wisten wat ik niet wist: ASAC-bestuur is superleuk! Van het roepen dat we onze bestuursjas eerder zouden hebben dan het vorige bestuur tot vullen van commissies.

Ik heb het meest genoten van het kaderdiner. Heerlijk om alle verhalen te horen, de oudere leden wat beter te leren kennen en ze kunnen bedanken voor hun bijdrage. Waar ik eigenlijk van plan was vele borrels te organiseren, bleek dat ik nooit kon op de klimavonden. En dus niet op die borrels kon zijn, wat het organiseren ervan wat ongemakkelijk maakte...

Gelukkig hadden de andere SAC's feestjes die beter in mijn schema pasten, en zo heb ik mijn neus veel laten zien op alle Dies. Stad en land heb ik afgereisd om mede-SAC'ers te ontmoeten, biertjes te drinken en cadeautjes te geven met speeches. Dancebattles in Enschede, eierballen in Groningen, ik heb hard gestreden om de ASAC-drinkeer hoog te houden. Leuk om aan het eind van mijn studie pas echt het studentenleven in te duiken. Ik hoop dat Deusa dit beleid zal doorzetten. Ik ben overtuigd dat ze geschikt is en dat er vele borrels zullen zijn komend jaar! In vol vertrouwen zal ik haar mijn badeend overdragen op de ALV. Dank dat ik jullie vice-voorzitter mocht zijn!

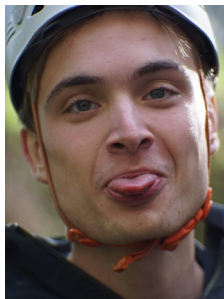
Lebbers,

Cathelijne

Woord van de quaestor

Kasper van Tulder

Hey ASAC-ers

Hier spreekt jullie penningmeester. Althans, tegen de tijd dat jullie dit lezen heeft Jelle mij al weer opgevolgd. Dan hoeven jullie niet meer bij mij te zeuren dat ik jullie declaraties vergeten ben en

hoef ik niet meer bij jullie te zeuren dat je je achterstallige rekeningen moet betalen. Ondanks dat ik dit specifiek niet ga missen, heb ik wel een heel vet jaar achter de rug.

Een jaar waarin in ik nog meer buiten heb geklommen dan het jaar daarvoor, het weer nog beter was en ook nog vettere routes heb geklommen! We zullen zien of ik volgend jaar ook zoveel klimweekenden weet mee te pakken, ik hoop van wel!

Het jaar had een niet al te soepele start. Ik kwam gelijk terecht in de chaos van het verlies van

vorig jaar, Jesse Nagel die tegen mij stemde puur om met me te fucken en Zilla die mijn begroting aanviel alsof haar leven ervan afhing. Toch is de begroting er doorheen gekomen en kon mijn bestuursjaar beginnen. Vele vergaderingen volgden met daarin flink wat flauwe humor, veganistische indoctrinatie en natuurlijk: alle updates over de dates van Cathelijne.

Ik heb ervan genoten om voor jullie vegaburgers en Peroni bier op te kopen in Courmayeur, te dancebattlen in Enschede en top ropes uit te hangen op de beginnersweekenden. Hopelijk haten jullie me niet al te veel omdat ik alles dunder heb gemaakt dit jaar, maar heeft het 94ste hopelijk het budget om nog meer leuke dingen te doen!

Xoxox,

Kasper

Woord van de secretaris

Ayşen Aktaş

Hey lieve mensen van de ASAC,

Er is een jaar voorbijgegaan waarbij ik jullie secretaris ben geweest en weekmails heb gestuurd die vol zaten met spelfouten. Je zou denken, op een gegeven moment leert ze het wel, maar het

is toch niet zo simpel als het lijkt. Elke keer dat ik een weekmail moest schrijven, zat ik eerst een hele tijd na te denken over wat ik er eigenlijk in moest zetten. Daarna zat ik nog langer na te denken over hoe ik dat het beste kon formuleren en of het Nederlands wel goed zat. Fun fact: elke weekmail heb ik door het bestuur laten lezen, puur om mijn spelfouten eruit te halen (zo ook dit stukje, wat zou ik zonder ze moeten).... Om je vraag te beantwoorden: ja, ik vraag me soms ook af hoe ik voldoende voor mijn universitaire verslagen haal.

Als ik terugkijk naar het afgelopen jaar ben ik eigenlijk best impressed over hoe alles is gelopen, anderhalf jaar geleden ben ik begonnen met klimmen en lid geworden van de ASAC. Het was voor mij een avontuur om na een half jaar al bestuurder te worden. Ik kan nu uit ervaring zeggen dat je

meteen heel actief wordt binnen de vereniging en er helemaal in wordt meegezogen. Door een bestuursjaar te doen heb ik veel geleerd over en van mijn medebestuurders, ik ben blij dat ik het afgelopen jaar met hen heb mogen delen <3 De ASAC heeft mij veel gegeven en ik ben heel blij dat ik iets voor deze vereniging terug heb kunnen doen. Tip: ga een bestuursjaar doen=fun!

Door de ASAC heb ik bergtoppen (nee, ik ben geen alpinist maar bergtoppen blijven bergtoppen, hoe klein ze ook zijn) beklommen en natuur gezien die ik anders niet was tegengekomen. Ik heb voor het eerst gekampeerd, veel geklommen en bovenal hele leuke mensen ontmoet.

Om dit verhaal mee te eindigen heb ik nog twee kleine anecdotes. De eerste gaat over mijn motto die, als je de weekmail goed hebt gelezen, altijd in de weekmail stond: "klimmen doe je met een lach". Fun fact: deze motto streed voor de tweede plaats in de bestuursmotto-race, overigens puur uit 'beleefdheid' volgens Miron.

Vorig jaar was ik aan het klimmen in Saffres. Ik had mezelf in een, voor mij, moeilijke route gewrongen. Ik zat onder het zweet peinzend en blokkend voor me uit te staren, denkend over hoe ik nou verder moest.

Opeens riep een man, die een paar meter naast me casual aan het klimmen was: "The trick of rock climbing is to always keep smiling and have fun." Nadat hij dat had gezegd, knikte ik awkward ja en dacht ik: 'ja, die man heeft eigenlijk wel gelijk'. Sindsdien is dat verhaaltje me bijgebleven en probeer ik altijd te klimmen met een lach. Ook is het me opgevallen dat, als ik dat niet doe, iemand in de buurt tegen me zegt: 'Hey Ayşen, klimmen doe je met een lach, toch?'.

De tweede anekdote gaat over het Frankenju-raweekend. Ik vond dat een leuk weekend waarbij ik heb geklommen met gezellige mensen,

na een jaar bij iedereen te zeuren mijn OVS heb behaald en de halve Frankenjuragroep Turks heb laten zingen. Met een shoutout naar Coen en Ties die de Turkse zinnen, de maanden die daarop volgden, volop hebben proberen mee te zingen. Het refrein ging als volgt: "Yanmam gönlüm yansada, Ecel beni alsada, gözlerim kapansada, Yıldızların Altında" ~ "laat mijn ontvlambare ziel in vlammen uitbarsten, de engel van de dood mij ophalen, laat mijn ogen onder de sterren sluiten". Ter afsluiting: "Taş voor allen, en allen voor Taş"

Veel liefs,

Ayşen

Woord van de WeCo

Pieter de Leeuw

Ha lieve leden,

Vroeger, toen ik nog een klein Pietertje was, had ik maar één droom; en dat was om ooit in een verre toekomst in

het ASAC-bestuur te komen. Mijn eerste woordjes waren dan ook: 'ik wil een raadgevende stemming' en 'Miron het weekend kan écht niet doorgaan', een woordenschat die later zeer nuttig bleek.

Op de basisschool maakte ik altijd tekeningen van een goedbezochte ALV en mijn spreekbeurt ging over bestuursaansprakelijkheid op klimactiviteiten.

Jaren later, na veel zijpaden, afdwalingen en misstappen bevond ik me op een kille vrijdagavond tachtig meter diep in een grot in een donkere uithoek van Berdorf, toen daar het hoge woord

uit de hoed kwam: ik was bereid het volgende jaar toe te treden tot het ASAC-bestuur.

De maanden daarvoorafgaand had Clara Tump, de welbekende en gevreesde weekend-commissaris van het 92e

bestuur, mij op Freudiaanse wijze al naar dit besluit toe geholpen. Niet door me te vragen, maar mij mede te delen dat ik het daaropvolgende jaar haar functie zou overnemen. Het besluit was simpelweg onvermijdelijk en ik gaf me die avond dus meer over aan het lot, dan dat ik er in volle overtuiging voor koos. Ik was niet het enige slachtoffer van Clara's dadendrang die avond. Luttele uren later, in het veel te kleine, ietwat viezige afwashok van camping Martbusch, bekende Kasper mij dat ook hij zijn meerdere zou bekennen in de strijd tegen Clara's indoctrinatie.

En zo geschiedde. Enkele weken later werden we aangevuld met vijf andere lotgenoten, in

de vorm van Ayşen, Cathelijne, Tessa, Miron en Falco. Een losse bende ongeluk, zo leek het op het eerste gezicht, maar achter elk bestuurslid bleek een superheld te zitten. Ayşen leerde ik kennen als een vriendelijke bringer van balans tijdens vergaderingen, Cathelijne als een olijke taakjes-stofzuiger, Tessa als een soort gezellige, zachtaardige dictator, Kasper als een giechelende klook, Miron als een ultra-productieve, semi-ongemakkelijke taalvirtuoos en Falco als iemand die in een paar maanden net zoveel indruk kan maken als normale mensen in een heel jaar. Tenslotte ben ik mezelf ook vaak genoeg tegen gekomen als een soort goedwillende Don Quichotte van het bestuur: vaak veel te eigenwijs, principieel en gedreven, maar wel met meestal goede bedoelingen en uitkomsten.

Naast het bestuur heb ik afgelopen jaar ook jullie, de lidjes van de ASAC, beter leren kennen. Man wat een heerlijk divers stelletje losgeslagen, prettig gestoorde mensen zijn jullie toch. Geen tarpenkamp is te groot voor jullie, geen 5b te makkelijk om een clipstick te gebruiken en geen persoonlijke weekendwens te genant om te vragen aan de WeCo. Jullie maken de heerlijkste eitjes (behalve die met kaneel, gadver, doe normaal joh), de smerigste Alpenpasta's, jullie

zijn de vrolijkste autogenoten, lelijkste meezingers op België, de beste meeschreeuwers op Poep In Je Hoofd, maar bovenal, het allerbeste gezelschap dat iemand zich ooit kan wensen op een klimweekend.

De laatste shout-out gaat naar het volgende bestuur! Toi toi toi, zet 'm op en geniet er van!

Xoxo,

Pieter

Woord van de MatCo

Miron van der Kolk

Lieve leden,

De rokerige geur van buskruit hangt nog in de lucht. De buskruitdampen mengen zich met

ochtendmist, alsof ze de slachting proberen te hullen die hier heeft plaatsgevonden. 40.000 dode Fransen liggen tussen 20.000 doden Engelsen en Nederlanders, hier op een naamloos weiland in België. De slag bij Waterloo was een van de bloedigste veldslagen in de geschiedenis en betekende het einde van Napoleons heerschappij. Maar deze tragedie verbleekt in vergelijking met wat er op deze pagina's gebeurd is, zoals de Mont Blanc boven elke top in Europa uitsteekt. De eindredacteur van de Convo pleegde hier literaire genocide door mijn meesterwerk van 10 pagina's onder guillotine te leggen en er 8 pagina's vanaf te hakken. Zoals elke moordenaar had ze haar redenen: "Niemand gaat dit lezen.", "Het is niet eerlijk tegenover de

rest van de bestuursleden.” en “We hebben niet het budget voor zoveel pagina’s”. Gelukkig is het origineel nog te lezen door te klikken op: asac.nl/revolutie.

Zoals Napoleon zelf zei: “Het is moediger om te lijden dan om te sterven”. Vandaar hier deze ingekorte versie. Ten eerste wil ik de volgende mensen bedanken: Tessa, Cathelijne, Falco, Ayşen, Pieter, Kasper, Ivo, Jana, Jesse, Bas, Anna, Jiska, Ywen, Coen, Matthijs, Hugo, mijn moeder (voor het helpen wassen van de touwen), Jeroen, Jochem, Marie-lou, Domo, Erwin, Mirjam, Noor, Floris, Thomas en natuurlijk Alex Honnold, in alle opzichten mijn voorbeeld en mentor. Mocht ik je in dit rijtje hebben overgeslagen, dit is niet bedoeld om je persoonlijk te beledigen, maar om je inspireren om volgend jaar nog beter je best te doen om bestuursleden te helpen in hun taak.

Want die taak is niet altijd even

makkelijk. Nog steeds word ik 's nachts zwetend wakker door nachtmerries van beschimmelde kratten, niet-werkende sloten, hokken vol natte touwen en lekkende potten met appelstroop. In mijn verbeelding zag ik mij als Matco met voldoening een pickel slijpen in een leren fauteuil voor een open haard, omringd door naakte vrouwen en stapels met fanmail. In de praktijk bracht ik mijn uren meer door als een veredelde vakkenvuller, de hoeveelheid eierkoeken in het hok probeerde tellend terwijl ik tot mijn enkels in de appelstroop stond (vandaar ook dat ik een opvolger heb gekozen met uitgebreide ervaring bij de Albert Heijn). Op dat soort momenten betekenen de kleine complimentjes, feedbacks op columns of bedankjes over whatsapp het verschil tussen er met de pet naar gooien of nog even je best doen. Het verschil tussen een Jordy of een Jana.

Stiekem zijn er ook voordelen aan het Matcoschap. De smaak van een halve rol uitgedroog-

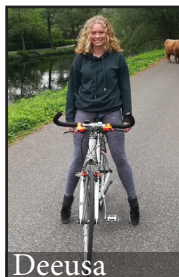
de rijstwafels die je uit het hok jat. Het genot van het schrijven van een passief-agressieve mail naar mensen die spullen niet

inleveren. Het eindeloos afstruinen van het internet naar de allerbeste deals voor de ASAC. Het achterlaten van twee rollen halftouw van 200 meter voor je opvolger, allebei in dezelfde kleur (succes ermee Jesse). En vergeet ook niet dat de Matco stiekem alle macht in handen heeft. Zonder materiaal geen klimmen. Vandaar dat ik het halve jaar besteed heb aan de ultieme controle op de toegang naar het hok: de Danalock. Mocht er over een aantal jaar een bestuur in mijn ogen fout bezig zijn, kan ik altijd via een backdoor het hok op slot doen tot ze bij hun zinnen zijn gekomen. Daarom kan ik met een gerust hart het stokje overdragen aan het volgende bestuur. Succes ermee en vergeet geen cams te kopen!

Met sportieve groet,

De MateriaalcomMironissaris

Woord van het 94e bestuur

In eerdere jaren werd het bestuur van de ASAC min of meer gekozen en gevraagd door het oude bestuur. Sinds vorig jaar heeft de ASAC een andere weg genomen en heeft het oude bestuur een bestuursinteresseborrel georganiseerd, waarna wij onszelf hebben opgegeven om bestuur te worden.

Iemand die enigszins voor spek en bonen bij de borrel aanwezig was, was Jesse. Iedereen wist allang voor de weekmail was verstuurd dat Jesse de Matco zou worden. De functie van Matco doet me denken aan een ambacht dat van meester op leerling wordt overgedragen en de connectie tussen Miron en Jesse is als die tussen Perka-mentus en Harry of tussen Halt en Will en aan de keuze van Jesse als Matco kan een democratisch proces zoals een bestuursvergadering niks veranderen.

Op 23 maart werd bekend gemaakt in de weekmail wie er naast Jesse tot het nieuwe bestuur waren toegetreden. Het leuke van dit systeem is dat er ook onverwachte bestuursleden zijn, zoals Do, onze secretaris en persoonlijke jurist. Haar voorstelstukje is nog maar het begin van alles wat ze in de weekmails zal schrijven. Ze heeft alvast de data van alle aankomende Dies

opgezocht, dus die zullen we in elk geval niet missen. Daarnaast heeft ze onder andere als idee om artikeltjes toe te voegen waarin de commissieleden van verschillende commissies worden voorgesteld. Door zulke artikelen en de Matco-Column die natuurlijk wordt voortgezet door Jesse wordt de weekmail meer dan een agendaoverzicht. Wie niet zal ontbreken in deze commissiestukjes is Deusa. Deusa is welbekend onder commissieleden - ze heeft de Gala-, Dies-, Acsie-, Move-, en ASAC Opencommissie achter de rug zal als bestuur weer een aantal van deze commissies begeleiden. Bestuur was dan ook niets meer dan een logische stap voor haar waar ze al lang naar uitkeek. Haar doelen zijn om de Acsie weer tot leven te brengen en om elke maand op een vaste dag een activiteit te organiseren.

Naast deze kleine doelen moeten we ook denken aan het grotere plaatje. De invloed die we als bestuur kunnen hebben reikt verder dan slechts aankomend jaar. De ASAC groeit en daarmee verandert: de weekenden, cursussen en drukte in het USC worden groter. De ASAC moet, ondanks dat we alle activiteiten willen kunnen blijven aanbieden aan de leden, financieel gezond blijven. Dit noemde Jelle tijdens onze eerste

vergadering als een van onze belangrijkste taken.

Een andere zeer belangrijke taak die onze geldkoning op zich heeft genomen en die ons zeker gaat helpen aankomend jaar is het benoemen van elke afdwaling van de door Caecilia gemaakte agenda.

Naast het maken van deze zeer gestructureerde agenda's zal Caecilia ook, als creatiefste van ons allemaal, het nieuwe bestuurslogo ontwerpen. Niemand van ons had zich opgegeven om voorzitter te willen worden maar we denken dat de huidige bestuursleden een hele goede inschatting van Caecilia hebben gemaakt toen ze haar voor deze taak kozen!

Hoe kan de ASAC zowel financieel en organisatorisch draaiend blijven als alle activiteiten goedkoop blijven aanbieden? Deze vraag kan met name effect hebben op de weekendjes - de

activiteit die de ASAC karakteriseert maar ook veel geld vraagt. Een groter ledenaantal betekent grotere vraag naar cursussen, maar de balans tussen cursussen en 'gewoon lekker klimmen' op de weekenden moet ook bewaard worden. Marie-Lou zit vol met ideeën en ambities op dit gebied, zoals meer activiteiten om buiten de weekenden om, om OVS en andere klimtechnieken te oefenen. Hierover wordt nagedacht in samenwerking met de klimcommissie, waar Vera hoofd van wordt.

Het eerste weekend dat wij zullen organiseren, het Multipitch voor de itch-weekend, heeft, ondanks dat alle SKI's in de eerste instantie zeiden niet te kunnen, toch dankzij Marie-Lou's inzet kunnen doorgaan. Tijdens dit weekend zal Jesse zijn functie als Matco vervullen en Jelle de financiën regelen. Vera daarentegen hoopt nog net op tijd OVS te kunnen halen op dit weekend zodat ze tijdens de retroweekenden van de door haar georganiseerde retroperiode daadwerkelijk in staat zal zijn om topropes uit te hangen voor de nieuwe ASACleden. Dat zou toch wel handig zijn.

En zo rollen wij via de bestuursborrel, de kandidaatsbestuur-weekmail, de eerste vergader-

ing zomaar al de rol van serieuze weekend- en retro-organiserende bestuursleden in. Steeds meer krijgen we de touwtjes in handen gegeven. We willen geen muurbloempjes zijn, maar topkwaliteit leveren en keihard ons best doen om over alle obstakels heen te komen. We hebben een rotsvast vertrouwen en een berg energie om deze taak aan te grijpen aankomende september!

*Door Caecilia, Deusa, Marie-lou,
Jelle, Jesse, Dominique en Vera*

ASAC onderweg

Retroleden ontdekken bij de ASAC een hele nieuwe wereld...

Illustraties door Anna Jopp

Spaghetti in de wind

OVM Weekend

Hierbij een bericht van een stelletje verse, enthousiaste OVM-ers!

Met oog op een zomer vol rotsen, barsten, bakken en crimps, was het onmogelijk geen gebruik te maken van de OVM-cursus van de ASAC (*tenzij je uitgeloot was :(, red.*).

Drie dagen binnen om te oefenen en twee weekenden om onze 'skills' toe te passen op de gladde rotsen van ons geliefde Freyr, hebben ons (hoop ik?) goed genoeg gemaakt om onszelf in een multipitch veilig omhoog te hijsen.

Raakt iemand bewusteloos of besluit je partner een dutje te doen? Geen probleem! Abseilen met slachtoffer zit in ons portfolio! Abseilen met

slachtoffer is tevens een hele goede manier om te bonden met je klimpartner.

Dikke vette kudo's ook voor onze instructeurs, die zich letterlijk door wind en weer hebben gesleept om ons de fijne kneepjes van het vak te leren. Je wordt dan wel rijkelijk beloond met touwspaghetti en wind- en hagelvlagen. Ook al was het klimmen in deze omstandigheden soms wat spannend, het heeft ons wel meteen uitgedaagd om de technieken ook onder kou en haast consistent toe te blijven passen!

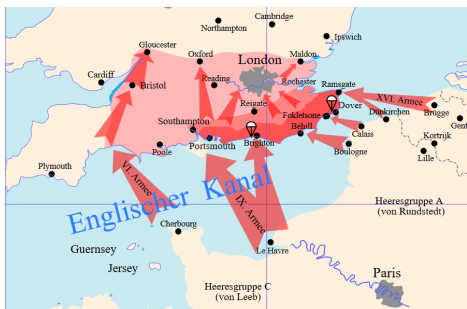
Nog een extra shout-out naar Bram, die alle kikkers in de kruiwagen moest houden en dat fantastisch heeft gedaan. Wij zijn allemaal super tevreden over de cursus en kijken uit naar vele multipitch-avonturen!

Aansluitend wil ik namens alle OVM-ers nog kort benoemen dat wij dit alles met veel plezier hebben mogen delen met San. Wij hebben hem leren kennen als een ontzettend betrokken jongeman met een grote interesse voor de mensen in zijn omgeving en de wereld. We gaan hem missen.

Door Maximiliaan Tetteroo

Herr Schlimbach steekt over

Hemelvaartsweekend naar Dorset

Invasionsstatusbericht

Angriffsziel: **Großbritannien**

Status: **abgebrochen**

Beste ASAC-commandocentrum, hierbij het statusrapport betreffende de invasieplannen van sector "Engeland".

28 Mei jongstleden vertrokken 3 aanvalsgroepen vanuit basis "Science Park" richting verschillende havens in sector "Frankrijk" om vanuit daar de aanval te lanceren; zie bijgevoegde kaart.

Deze groeperingen waren: 1. Kampfgruppe "A", gen. "Anschluss", o.l.v. van kampführer "De Leeuw"; 2. Kampfgruppe "B", gen. "Beim", o.l.v. sturmbannführer "Ploeg"; 3. Marinestossstrupkompanie "R", gen. "Reich", o.l.v. Großadmiral "Verloren van Themaat".

Eerste aanvalsgolf voltrok zonder problemen. KG "A" & "B" landden zonder vertraging in het vijandelijk gebied en trokken door naar de Rendez-vous op "Osmington Hills Corner Campsite". MSK "R" kwam twee dagen later aan.

Om verdere invasie te faciliteren zijn langs de kust een aantal primaire bruggenhoofden vastgesteld en aangevallen: 1. sectie "Battleship": een goed begaanbare wand gekarakteriseerd door een groot rotsblok, welke eruit ziet als een Tirpitz-Klasse Kriegsmarineschip. 2. secties "Blacknor north/south/beach": steile kliffen; MSK "R" heeft de hoger gelegen harde routes vastgesteld terwijl KG "A" & "B" de lager gelegen plaatroutes veroverden.

Na de moeilijk overwonnen bruggenhoofden te hebben verzekerd zijn de troepen gehergroepeerd voor een goede avondrust en sterke maaltijd, zie bijgevoegd fotografisch materiaal.

Kampführer "de Leeuw" inspecteert het voedsel

Na verkenning van Sonderführer und Aufklärung Spezialist "Schlimbach" bleek dat er een grote panzer concentratie aanwezig was in het zeer nabijgelegen "Bovington". De concentratie panzers bleek dusdanig groot dat kamp führer "De Leeuw" het order gaf om het dorp te vermijden, en de troepen in te zetten om de gevormde bruggenhoofden aan zee verder te exploiteren.

Op 2 Juni is alsnog het commando gegeven om terug te trekken om troepen kracht te besparen voor een eventuele her-invasie van bovengenoemde sector. Tot zover de berichtgeving.

Door Feldwebel Robert-Jan Schlimbach

Fun Facts

Wist je dat?

- Tessa op elke multipitch in de Calanques prima heeft gefacetimed met haar moeder?
- En dat een aardappel een groente is?
- Het kotsfilmpje van Tessa in de foto en video app groep nep was?
- Iris Pieter met een pickel een bloedneus heeft geslagen?
- Je in Dinant brood uit een automaat kan halen?
- Koen meer pizza kan eten dan Erwin?
- En dat Britt het meeste pizza kan eten?
- Kasper en Cathelijne heel hard hebben gedanst op de TSAC dies?
- De ZeeSAC daardoor nog steeds hun vlag kwijt is?
- Wij deze helaas ook niet hebben kunnen brassen?
- Er een sticker is van Miron in een pietenkostuum?
- Karaoke Koen heeft gewonnen met speedklimmen
- Cas er niet bij kon zijn toen er pakjes werden uitgedeeld?

“Vochtige spleten zijn niet mijn ding”

OVT Weekend in de Ith

Een regenachtige vrijdagavond. Een groep klimmers verzamelt om een witte bus, die langzaam volgeladen wordt met cams en touwen. Tradklimmen in Ith, wie wilt dat nou niet?. Ik reed het eerste stuk, zodat Jesse op de Duitse autobahn los kon. Na de eerste opmerkingen over dat het tempo wel heel milieuvriendelijk was, kreeg ik langzaam wat meer zelfvertrouwen om die rammelbak op zijn staart te trappen. Als we straks zelf zekeringen moeten plaatsen in de rots kan ik maar beter snel wat ballen krijgen...

Het was gelukkig droog toen we de tent opzetten op het bivakveldje van Ith, al was het gras zo nat dat het niet veel had uitgemaakt. De volgende ochtend kwam het wel van boven, dus verschansten wij ons in het huisje terwijl we wachtten op Ywen en Daan om ons de fijne kneepjes van het vak te leren. Dit wachten werd ingevuld met een introductierondje en een theorielesje van de reeds aanwezige SKB/SKI'ers over tradmateriaal en welke tandenborstel te gebruiken om je cams schoon te maken.

De regen werd minder en Ywens huis was aangekomen. In het prachtige sprookjesbos van Ith, gingen naar spleten op zoek om nutjes en cams in te leggen en te leren kijken naar juiste (en vooral ook minder juiste) plaatsingen. De tricam kreeg de bijnaam brievenbus en we waren klaar om ons zelf ook de muur op te wagen. De regen viel alles mee en we konden allemaal zeker één route klimmen voor we wegspoelden en in de grot verzamelden. Tijd voor standplaatsen uitleg! Niets bleek zo leuk als het zoeken naar sketchy plekken voor nutjes om dan Kasper je twijfelachtige standplaats te laten testen (op stoeprandhoogte van de grond, geen paniek, de penningmeester is geen moment in gevaar geweest). Hoezeer ik ook van water houd, vochtige spleten

zijn niet mijn ding en ik had honger. Gelukkig was ik daarin niet alleen en rap begaven we ons terug naar het bivakveld om, met zowaar een verdwaalde zonnestraal hier en daar, aan het kokkerellen te gaan. Met een biertje, een bordje eten en een slokje Laphroaig achter de kiezen, opgewarmd door die ene zonnestraal, waren we diep gelukkig. Dat geluk zwol aan toen de jongens het kampvuur aan gingen maken en Marvin zijn doorweekte sneakers kon smelten in het vuur, met un peu l'odeur des pieds bij de marshmallows tot gevolg, hmm. Er leek wat animo voor gitaarmuziek, dus haalde ik Ywens gitaar op waarop na het stemmen van de gitaar iedereen spontaan vond dat het bedtijd was... Nog even oefenen.

Dat gold ook voor het plaatsen van eigen pro en zondag scheen de zon, dus het perfecte moment was daar! Genietend van de droge rots konden we naar hartenlust oefenen om 's avonds met een content gevoel in de bus te stappen en na een pizzaatje in Duitsland over nutjes en spleten te dromen.

Door Cathelijne Vandersmissen

Tevree in de Chavee

Chaveehut-weekend

Ieder jaar weer reizen er een aantal stoere ASAC-ers af naar België, om daar toch nog te kunnen klimmen terwijl het klimseizoen eigenlijk al een tijdje over is. Verkleumd zitten zij dan bij het kampvuur, wat hun samen met de in overvloed aanwezige Jagermeister warm houdt.

Ik had de Jagermeister al ingepakt, maar helaas! Geen Jagermeister weekend dit jaar :(In plaats daarvan kregen wij grote luxe tot onze beschikking: de Chaveehut. Inclusief verwarming en een bar waar ze hele lekkere speciaalbiertjes verko-

pen. Dan maar chocomel en speciaalbiertjes drinken. Ook het weer leek totaal niet op dat van een gemiddeld Jagermeister weekend: de zon scheen en het was zo warm dat er zelfs zonder shirt is geklommen, zoals een ware ASAC-er het zich betaamt.

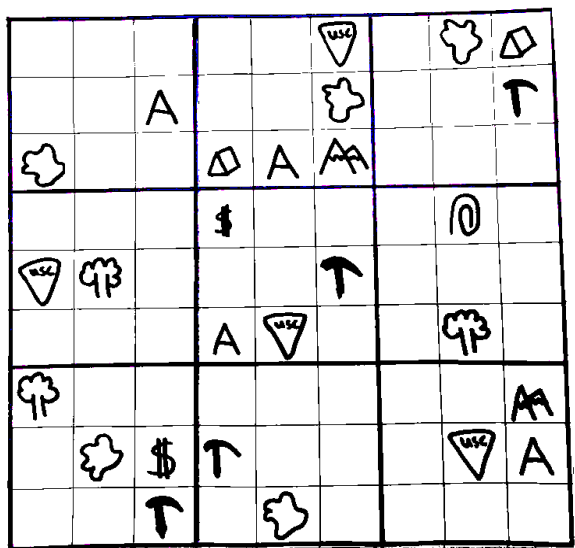
Naast de luxe van de hut, het warme weer waren er ook nog eens flink wat taarten aanwezig. De hele dag was Jelle al aan het opscheppen over wat voor luxe taart hij had gebakken en wij keken er dan ook naar uit. Tot opeens bleek dat Jelles taart weg was! Vervolgens begon Jelle een kruisverhoor waar de meeste politieagenten nog wat van kunnen leren. Helaas zonder succes, de taart was nog steeds spoorloos. Terwijl de meeste ASAC-ers al weer verder gingen met het drinken van hun chocomel of Orval en het spelen van Exploding Kittens, ging Jelle steeds wanhopiger door met zijn zoektocht. Tot opeens Jiska binnenkwam met een groot stuk taart. 'Waar heb je die taart vandaan!' Na eerst 15 minuten lang geheimzinnig te zijn, legde Jiska uiteindelijk uit dat hij toch echt gewoon in de krat zat die Jelle zelf naar de keuken had getild.

Door Kasper van Tulder

ASAC-Puzzel!

Door Jiska Appel

SUDOKU

“Kamperen voor beginners”

ASAC week

Mijn eerste ASAC week, in Courmayeur in Italië, met uitzicht op de 'Aiguille de Noire', op de camping 'Aiguille de Noire'. Mijn eerste keer in de Alpen, waarbij ik van 'dichtbij' besneeuwde bergtoppen kon aanschouwen zonder te hoeven alpineren. Natuurlijk heeft iedereen tijdens de ASAC week zijn eigen avonturen beleefd en kom je er met de tijd wel achter wat die avonturen waren.

Omdat ik het gevoel had dit jaar genoeg mensen te hebben gestalkt voor de CONVO besloot ik maar zelf een stukje te schrijven over de ASAC week van 2019 met een paar van mijn avonturen. Het eerste puntje wat ik vrij avontuurlijk vond was autorijden in Italië en specifiek de bergen op en af rijden. De Italianen die op je bumper bleven plakken omdat je de maximumsnelheid aanhield. Ik kan met zekerheid zeggen dat ik mijn autorijdvaardigheden wel wat heb opgekrikt.

Een ander punt wat ik zeker avontuurlijk vond is het langer dan drie nachten in een tent slapen.. Mijn familie is dus van Turkse afkomst en kamperen vinden ze nogal een interessant/apart concept, waardoor ik vorig jaar met mijn beginnersweekend voor het eerst heb gekampeerd. Het is wel begrijpelijk dat ik het een uitdaging vond om langer dan drie nachten in een tent te verblijven. Uiteindelijk vond ik het zo chill dat ik, eenmaal in een appartement, het gras begon te missen.

Maar nu over op klimavonturen. Ergens op de tweede dag kregen Merijn, ik, Jesse en Caecilia het idee om te klimmen naast een waterval, ergens 40 minuten rijden van de camping van-

daan. Enthousiast begonnen we aan onze autoreis, eindigend in een veel te smal weggetje met een veel te scherpe haarspeld-bocht. Vol goede moed hadden we gemakkelijk het begin van het pad gevonden. Hoewel de topo een goede beschrijving had,

konden we op een gegeven moment door de bomen het pad niet meer zien. Met name omdat het pad er eigenlijk gewoon niet was.

Zoals we later nog vaker merkten, bleek de topo niet altijd heel accuraat en nogal zuinig te zijn met zijn beschrijvingen.

Als Indiana Jones in het regenwoud, baanden we ons een weg door te struiken, bosjes, en steile hellingen. Het was spannend, we voelden de adrenaline in onze aderen en hoorden in de verte de waterval waar we naar verlangden. Op een gegeven moment, met de gok dat we toen al een goede 30 minuten aan het ronddwalen waren en de topo een aanloop van 20 minuten had beloofd, riep Caecilia dat ze een "soort van

weg” had gevonden. Na weer wat geloop door het oerwoud van bosjes kwamen we één voor één aan bij de waterval en de rots.

Er mag gezegd worden dat het uitzicht heel mooi was en het water heerlijk om in te pootjebaden. Vol goede moed probeerden we de routes te vinden, waarvan er welgeteld eentje als begaanbaar beschreven kon worden. De andere routes zaten óf geheel in de waterval óf de haken waren ineens onzichtbaar. Twee pitches omhoog geklommen, vertelde Merijn ons door de walkietalkie, dat hij toch niet verder omhoog kon klimmen, omdat zijn derde standplaats zegmaar onder water zat...

Hadden we misschien wel kunnen bedenken gezien het feit dat we ons naast een waterval bevonden.

Zo begon onze tocht naar beneden, en baanden we ons een weg naar huis. Het pad was er in de tussentijd niet begaanbaarder op geworden. Al hadden we de hele dag maar twee pitches geklommen, we waren

gesloopt door de avontuurlijke aanloop, maar we konden wel zeggen dat we naast een water-val hadden geklommen.

Zo was er elke dag wel een avontuur tijdens de ASAC-week, maar als ik dat allemaal zou vertellen zijn we weer een aantal pagina's verder. Toch kan een verhaal over de ASAC-week niet zonder de BBQ, onze variant van het midzomerfeest.

Zoals traditie op de dag van de BBQ, regende het lichtjes toen het bestuur begon met het voorbereiden van de BBQ: tarpen opzetten, vuur aansteken, extra mayonaise en bier halen in de supermarkt. Rond zes uur begon Miron eruit te

zien alsof hij ieder moment kon abseilen als roetpiet en begonnen onze vriendelijke Italiaanse burens ons te helpen met ons vuur aan krijgen. Hun verzameling vlees was helemaal gaar aan het worden, terwijl wij nog bezig waren met de kolen warm krijgen.

Miron zag er letterlijk uit als de foto hiernaast. Alleen het Pietenkostuum ontbrak nog. Probeer zelf maar eens de verschillen tussen de twee foto's te vinden.

1)

2)

Erop terugkijkend denk ik dat ze hebben genoten van onze BBQ aanmaak kunsten, omdat ze af en toe hard om ons moesten lachen en riepen dat we droog hout moesten gebruiken. Na hun vele adviezen te hebben opgevolgd en zelf ook het een en ander te hebben gedaan hadden we twee warme BBQ's die helemaal ready waren. Binnen no time waren de grofweg 60 aanwezige

hongerige ASAC-ers goed gevuld en klaar voor het toetje. Daarbij moet ik toegeven: we hadden geen toetjes. Nu ik eraan denk vind ik dat wel een goed idee voor volgend jaar.

Tot laat in de avond zijn er verhalen met elkaar gedeeld, en is het feestje doorgegaan met door de ASAC-ers zelf-gegenereerde disco geluiden. Het was een mooie avond om een een mooie ASAC week mee af te sluiten. De ASAC week is zeker één van de leukste ervaringen en ASAC activiteiten die ik tot nu toe heb meegemaakt. Zorg dat je er volgend jaar bij bent!

Door Ayşen Aktaş

Road to the ASAC Open

Open Club Kampioenschappen 2019

September 2018, Carolina MacGillavrylaan:
Wanneer ik met Koen (G) naar de winkel loop praten we over klimdoelen voor het komende jaar. Ik ben vastberaden: "ik wil de ASAC open winnen dit jaar". En ik heb al een plan om dat doel te bereiken: "Lotte moet zwanger worden, dan kan ze niet meedoen". Ik vond het een realistisch idee: er waren immers twee ASAC-stelletjes die ook een kindje verwachtten. Koen neemt mijn plan serieus maar voelt meer voor het plan om te zorgen dat Lotte een been breekt, want "dat is wat minder definitief". Ik blijf bij de zwangerschap, dat is toch wat vrolijker. En moet je je voorstellen wat een leuke baby dat wordt! Dat kindje kan al beter klimmen dan Adam Ondra voordat het überhaupt kan lopen!

November 2018, USC:
Tijdens één van de Jespertrainingen vertel ik Jesper het plan. Hij lacht me uit. Kinderen krijgen? Nu? Echt niet!

*September 2018,
Carolina MacGil-
lavrylaan:*

Wanneer ik met Koen (G) naar de winkel loop praten we over klimdoelen voor het komende jaar.

Ik ben vastberaden: "ik wil de ASAC open winnen dit jaar". En ik heb al een plan om dat doel te bereiken: "Lotte moet zwanger worden, dan kan ze niet meedoen". Ik vond het een realistisch idee: er waren immers twee ASAC-stelletjes die ook een kindje verwachtten. Koen neemt mijn plan serieus maar voelt meer voor het plan om te zorgen dat Lotte een been breekt, want "dat is wat minder definitief". Ik blijf bij de zwangerschap, dat is toch wat vrolijker. En moet je je voorstellen wat een leuke baby dat wordt! Dat kindje kan al beter klimmen dan Adam Ondra voordat het überhaupt kan lopen!

November 2018, USC:

Tijdens één van de Jespertrainingen vertel ik Jesper het plan. Hij lacht me uit. Kinderen krijgen? Nu? Echt niet! Hmm... Dan zal ik toch nóg meer moeten gaan klimmen en trainen.

December 2018, Calanques :

Waar ik in Nederland al lekker bezig was met klimmen en sterker worden, zette ik dat door in de Calanques. Ik genoot met volle teugen van het weer en de dakjes. Aan Ywen had ik beloofd om met hem een moeilijke multipitch te klimmen. We begonnen we vol enthousiasme. In een vlaag van zelfverzekerdheid en blij springerigheid zei ik dat ik de 6c pitch wilde voorklimmen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik genoot van het klimmen, viel een paar keer in de crux, maar vond het allemaal prachtig. Tenminste, totdat ik uit het dakje kwam en daar een vieze plaat zag. Nu heb ik een hekel heb aan plaatklimmen, en daarnaast hebben behakers altijd het gevoel dat op plaat geen haken nodig zijn. Maar hé, op plaat kan je altijd staan. En als je altijd blijft staan val je dus niet. Dus zijn haken overbodig. Toch? Oké, ik doe het wel gewoon. Die pitch wil ik nu zelf uitklimmen. Het eerste

stukje gaat prima, maar dan breekt opeens mijn handgreep uit waar ik met mijn hele gewicht aan hang. Voor ik het

weet vlieg ik op mijn kop door de lucht en land hard op mijn rug. Au. Dat was het dan. Dit was niet goed. Het enige wat ik doe is schreeuwen dat ik naar beneden wil. 30 minuten later in de standplaats lach ik alweer, maar we besluiten toch maar om te keren.

Januari 2019, USC fysiotherapie:

Na de val heb ik twee weken niks kunnen doen en leefde ik op een cocktail van paracetamol en ibuprofen die nog net aan gezond was. Blijkbaar kon ik na de val alleen lachen omdat adrenaline een sterke pijnstillers is. Lachen lukte de weken daarna niet meer: ik ontdekte op pijnlijke wijze dat je je ribben volop gebruikt als je lacht. Mijn ribben bleken gekneusd en er was ook een breuk. 6 weken niet sporten. En het herstel kon wel een half- tot heel jaar duren. Getsie.

Februari 2019, USC:

Hoewel opstaan nog pijn deed, en ik geen sit-ups kon, kon ik weer rustig klimmen. Jippieeee!

Maart 2019, USC:

Ik hoor dat Lotte haar arm heeft geblesseerd met snowboarden. Het is een zware blessure en ze moet geopereerd worden. Het herstel gaat lang duren en de komende tijd kan ze niet klimmen. Ik schrik me rot en voel me schuldig: ik had erover gedacht dat Lotte niet mee zou kunnen doen aan de ASAC open. Is dit karma? Ik wilde niet dat ze zich zou bezeeren... Shit! Nou ja, hopen maar dat ze snel kan herstellen...

Mei 2019, USC:

Mijn kracht begint toe te nemen na lange tijd niet klimmen, en ik besluit toch mee te doen aan de wedstrijd. Maar dan is er nog een punt wat ik moet verbeteren: klimmen onder druk. En dan vooral de druk van mezelf.

Ik spreek met Pieter af dat hij dingen naar me schreeuwt waardoor ik gestresst raak. Hoewel het stom klinkt, werkt het. Ik val geregeld uit makkelijke passen omdat ik te gefocust ben op de kreten van onder: 'Dit is een makkelijke pas!'

‘Kom op dit kan je makkelijk!’ ‘Doe eens je best!’
Het lukt me steeds beter om me ervoor af te sluiten en te focussen op de routes. Wanneer Jesper de klimhal binnen komt lopen en zich afvraagt waarom Pieter zo naar schreeuwt, moet hij lachen en doet hij vrolijk mee. Thanks Jesper ;)

22 juni 2019, USC, De dag van de ASAC Open:
Lotte herstelt gelukkig snel van haar blessure, maar doet nog niet mee. Verder zijn er wel veel andere sterke klimmers. Mijn ‘wens’ om te winnen heb ik laten varen. Ik hoef niet te winnen, het nieuwe doel wat ik heb gesteld is mijn best doen, lol hebben en de druk die ik mezelf opleg te beperken. En dat lukt.

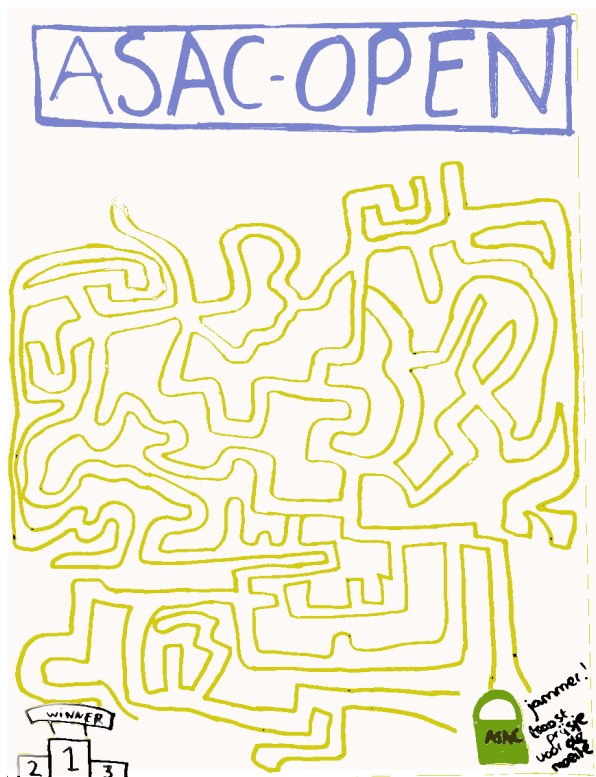
Ik kom als 5de in de finale, en ik mag een liedje kiezen (wiehoooo daar doe je het uiteindelijk voor toch?). Vlak voordat ik voor die grote groep moet klimmen, ren ik nog even naar de wc om te plassen. Even denk ik erover om niet terug te gaan. Maar dan herpak ik mezelf en bedenk ik voor mezelf wat ik wil bereiken.

Ik bereik mijn eigen doel, en vrolijk zing ik, al voorklimmend, mee met kinderen voor kinderen.

Door Jiska Appel

ASAC Open Doolhof

Vind jij de weg naar de finale?

“Abseilpieten is genieten”

Abseilpieten

Op een brakke woensdagmorgen zat ik aan het ontbijt mijn e-mail te checken. In de weekmail van de ASAC zag ik dat ze opzoek waren naar klimpieten. “Waarom zou iemand daar in godsnaam aan mee doen?”, denk je dan.

Jezelf in een controversiële outfit hijsen om vervolgens voor de ogen van duizenden mensen van een gebouw te springen... Ik meldde me gelijk aan. Een week later ontving ik een e-mail met een uitnodiging voor een geheime pietenbriefing op een geheime locatie, namelijk de aula van het vosius lyceum, vlakbij de RAI, in de Rivierenbuurt.

De meeting was een groot spektakel. Ik was erg verwonderd, nog nooit had ik zoveel mensen met ADHD bij elkaar gezien. Toen het vage toneelstuk en het gekrijs van de fout afgestelde microfoons voorbij was en ik de nuttige informatie eruit gefilterd had was het tijd om kostums te passen. Nadat ik mijn maat had doorgegeven, wat later van groot belang bleek te zijn, ging ik weer naar huis.

Na weken van e-mails lezen met details over hoe en wat, was de grote dag eindelijk aangebroken. We verzamelden 's ochtends om 7 uur op een andere geheime locatie. Het marine terrein vlakbij klimmuur centraal, schuin tegenover Aniek. Nadat we ons omgekleed en geschminkt hadden, kregen we een preek van Sinterklaas en was het tijd om te gaan. Ik ging nog even naar de WC om wat koud water in mijn politiek correcte roetveeggezicht te plenzen, met de realisatie van "holy shit, dit gaat nu echt gebeuren". Naast mij stond een Saxofoonpiet uit de Jordaan en ik zal nooit de woorden vergeten die hij zei: "Zo da's een lekker poepluchtje hiero".

Toen stapten we in onze privébus die in typische Sinterklaas-journaal stijl verdwaalde, uiteindelijk kwamen we aan bij de ligplaats van de boten. De

klimpieten vaarde mee op de grootste tweede boot, dat was een geweldig spektakel om nooit meer te vergeten. Na 2 uur dansen, zwaaien en roepen kwamen we aan op het marine terrein en pakten we onze klimspullen.

Daarna werden we naar de Dam gebracht en huppelden naar de H&M. Eenmaal op het dak checkten we alle ankerpunten en maakten ons klaar voor de eerste afdaling. Steeds dichterbij de dakrand, tot ik er met beide voeten op stond en uitkeek over alles. Duizenden duiven stegen op over de mensenmassa en vlogen door het licht van de laagstaande zon. Het was zo'n typisch "Wowww..." moment. Ik keek over mijn tenen vijf verdiepingen naar beneden, terwijl steeds meer mensen omhoog keken, er is maar een ding wat je op zo'n moment kan doen. Lachen, zwaaien en doen alsof dit je normale dagelijkse bezigheid is. Want vergeet niet, je bent nog steeds een piet. Dat hebben ze bij de meeting heel duidelijk gemaakt, blijf in je rol totdat je gezicht schoon is. Dat is de essentie van het hele gebeuren. Dus als je wilt mee doen, weet waar je aan begint: een jeukend hoofd, vroeg opstaan en een unieke ervaring!

Door Eduard Klein

"Fools with tools"

Drytooldag

Het is December, je hebt net je IV-cursus voltooid, je klimpartner zit zonder jou in Spanje te skiën en je zaterdag is volledig leeg. Wat is dan een logische volgende stap? Juist, ergens drie km buiten de ring gaan Drytools (klimmen op rots met ijsbijlen).

Ook al klinkt 50 min reistijd en buiten klimmen in December niet altijd aantrekkelijk, de mooie ervaringen zitten vaak verstopt in dit soort situaties. Zo was er bij het Drytools voldoende (A/N)SAC comfort aanwezig in de vorm van gezelligheid, koffie en warme chocolademelk. Bij aankomst werden er topropes uitgehangen en rustig uitgelegd wat wel en wat niet te doen met de ijsbijlen. Tijdens het klimmen kreeg je motivatie en tips in de vorm van manoeuvres

zoals de figure four en Steinpulls. Zo kan je met ijsbijlen de kleinste richel tot een bak omtoveren, maar vergis je niet, dit is niet zonder de nodige focus en kracht bij het plaatsen.

Zelf had ik niet verwacht dat Drytoolen zo toegankelijk zou zijn. (zelfs voor een beginnende ASAC-er) Vandaar dat ik meer mensen (nieuw of oud lid) wil aanraden om op een van de gezelligste manieren kennis te maken met deze discipline. Dus mocht de kans zich in 2019 voordoen, trek dan je handschoenen, klimgordel en je meest comfortabele jas aan en reken jezelf een ervaring rijker.

Door Jesse van der Kolk

Woordzoeker

Door Jiska Appel

Frankenjura

Woordzoeker

O	C	T	N	E	R	A	H	T	S	R	O	B
B	A	A	S	B	A	A	R	T	M	A	N	O
E	F	R	A	N	K	E	N	J	U	R	A	L
T	I	D	N	A	T	S	F	A	K	A	A	H
Z	E	J	A	S	O	S	U	L	U	E	I	J
E	W	R	A	P	S	I	U	C	L	U	C	A
N	R	A	S	N	A	S	I	B	E	W	T	O
S	O	T	T	W	S	K	P	G	L	N	F	K
T	A	S	E	I	E	U	A	L	J	E	S	A
E	I	F	A	N	R	P	O	N	T	O	M	L
N	O	P	D	T	V	Z	D	G	P		R	W

Ukeilele

Luca

vol

pap

kamp

Betzenstein

Frankenjura

jansang

Nasi

pasta

wraps

tent

jas

haakafstand

Baasbaartman

klussen

druk

bus

#BrakinjeBivakzak '19

Bivakweekend

Ik wordt wakker in een heuvelachtig besneeuwd landschap. Naast me zie ik een groepje ASAC-ers enthousiast praten. Nog niet volledig scherp draai ik me om en zie ik Merel, Louis en Saskia, achterin het busje, vredig slapen. Bij mezelf komt de gedachte op dat het misschien goed is om ook nog even te slapen. Aankomende nacht wordt waarschijnlijk koud, en ik twijfel aan de kwaliteit van mijn slaapzak. Dit is namelijk het #BrakinjeBivakzak-ASAC-bivakweekend.

Aangekomen op de parkeerplaats in Iserlohn worden de boodschappen, branders en tarps verdeeld. Nadat iedereen lekker zwaar bekapt is gaan we op weg. Ik denk terug aan vannacht... Een geweldig ASAC gala, gevolgd door een afterparty bij Tommy, een douche en een ontbijt met lasagne deden me uiteindelijk om 07:00 uur + een ASAC-kwartiertje belanden bij het

USC waar na nog een ASAC-kwartiertje de rest van de bivakcrew verzameld was.

Natte sneeuw die door mijn hardloopschoenen heen dringt, doet me opschrikken. Na een spel van 200 meter waar ik de zachte sneeuw probeer te vermijden geef ik het

op. Koude en natte voeten zijn mijn lot dit weekend. De dronken roes waarin ik mijn schoenen uitkoos heeft zijn tol geëist.

Na een dag gezelligheid waarin we de skipiste omhoog, en de berghelling omlaag zijn gesjeesd, allemaal onder de vakkundige leiding van Miron, besluiten we kamp te maken op een open plek in het bos. De tarps worden tevoorschijn gehaald en snel en zonder problemen (vooral snel blijkt later) opgezet tussen een aantal bomen. De matjes en slaapzakken in de bivakzakken en we kunnen aan ons heerlijke avondmaal. Bijna warme wraps die ons desondanks heerlijk smaken. Na een hartversterker (voor degene

die al bijgekomen zijn van het gala) gaan we de slaapzak in, en vrij snel dommel ik weg naar een warmere wereld.

Om middernacht wordt ik ruw gewekt door een plens water in mijn gezicht. Een haring heeft losgelaten en na twee pogingen, waarin ik me zoveel mogelijk probeer warm te houden, lukt het me de haring ver genoeg in de sneeuw te begraven. Slaap zit er niet meer in, koude voeten wel. Bij het eerste ochtendgloren blijkt dat we niet de enige waren die problemen hadden gehad. De 'broertjes' van de Kolk waren een nachtje volledig blootgesteld aan de regen (zie ook de foto voor hoe je niet een tarp moet opzetten).

Na de 20 km gisteren hebben we nog 20 km te gaan. Bij het ontbijt besluiten we, mede door de regen, de tocht een klein beetje in te korten en voordat we het weten komen we weer aan bij ons busje. Na nog een groepsfoto rijden we moe, maar voldaan terug naar Amsterdam.

Het was weer een geweldig bivakweekend, maar laten we de aankomende editie niet direct na het gala organiseren. Een jaar #BrakinjeBivakzak was wel weer genoeg!

Door Matthijs Smeets

"Journey to the Edge of the World"

Amsterdam-Amsterdam

We woke in the middle of the night, as is customary when taking on such a heroic adventure. The night air was cold and damp like a wet dog, but less lively. We gathered at the park of science, pleasantries were made as we grumbled about getting up at such a time, for no one knew why we were up so early.

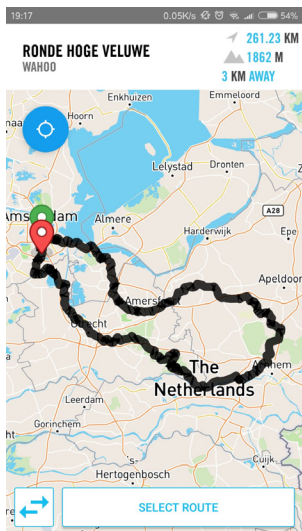
Soon we were off, flying through the early morning. But before we knew it. BANG! Our first casualty, straight out of the starting gates, and head over arse onto the floor, it wouldn't be the last

time. Luckily nothing but pride was damaged, and we carried on... We kept such a pace I knew the journey would be quick and easy, I would be proven wrong.

With nothing but a few mishaps and breaks for food, we were out in the wilderness. What a sight, never in all my days did I dream such a place existed. So vast, so lonely it will make your heart sink a little, only to be lifted again by the sheer beauty of it all.

We slowly but quickly made our way to the edge of the world, every pass made knowing our way back grew longer.

After not such a long time, we made it. We met Thomas's Dad (top guy), who apparently lives at the edge of the world, and had made us pancakes. It was a great time, it was a joyous time. But our hearts filled with sorrow,

because we knew we must leave. We said our goodbyes and made our way back home.

We sailed with the wind on our backs without much trouble. The sun shone brightly, the clouds hung in the air like floating sheep, all was well in the world. We made it home where a humongous feast awaited us. Greatly appreciated by every soul present. Each of us left tired and well fed, our worn bodies crying for rest. Musing on the purpose of our journey, I think everyone would agree that while the elation of reaching the end of the world (and eating delicious pancakes from Thomas's dad) was memorable, the real triumph was in the adventure itself. It will not be quickly that this journey leaves our memory, for it has no doubt left a mark on every one of our hearts.

Door Jack Dickinson

Fun Facts

Wist je dat?

- Koen zei: “alles onder een ton per jaar is onder modaal toch”?
- En dat Pieter vindt dat: “skiën eigenlijk gewoon laf gebruik maken is van entropie”?
- Julius zei: “Pu-er thee is lekker, want het smaakt naar een paardenstal”?
- Het 93e bestuur tijdens de hALV onze naam wilde veranderen in ASBKC (Amsterdamse Studenten Boulder en Klim Club)?
- Er tijdens het beginnersweekend een paar beginners het ontbijt van Janna en Jiska hebben opgegeten?
- Luca over het matje van Miron en over Tom heeft gemenstrueerd?
- Clara helemaal vanuit Zweden naar de hALV is gevlogen?
- Cathelijne niet kan dechargeren waardoor Koen bijna nog een jaar voorzitter mocht zijn?
- Alle beginners, niet volgens ASAC standaarden, op tijd waren voor het weekend?
- Er voor het eerst in de ASAC geschiedenis per elektrische auto naar Freyr is gereden?

“Vibratorgesprekken”

ARA

Zwetend verschijnen we aan de start. Waar zijn we aan begonnen? De fietsbroekjes van de Decathlon glimmen alsof ze nog in het winkelrek hangen. Zo voelen we ons ook een beetje, glimmend nieuw en niet precies wetend waar we aan beginnen. Billenpijn hopen we in elk geval te voorkomen. Wat was onze naam ook alweer? Iets met panthers, dus we zullen als katachtigen door de race sprinten. Intentie is alles.

Bij de uitleg voor de race ontdekt Eline hoe ze haar kompas moet openmaken en eet Nienke de laatste happen pasta. Voorbereiding is ook alles. Dus kunnen we onze verse kennis van kaartboekmeters en waterzakken inzetten, net als de

ontdekking dat het gemak van de schuimkus-sentjes van die fietsbroekjes beperkt blijft tot de billen en helaas niet verder naar voren reikt. We stappen de nacht door, balanceren over balken en bruggetjes, vragen ons af wie de beste hardloop/doodloop skills van ons heeft (hierbij een oproep van Karlijn aan de verliezer van het sprintwedstrijdje, Karlijn wil haar 10 euro), applaudisseren voor Nienkes 'Schotse Sprong' bij een special task en ponsen keurig in de verkeerde vakjes als de nacht zijn tol begint te eisen.

Vibratorgesprekken weten ons te verleiden tot een enorme omweg, maar de door Milou getipte Napoleons, aanwezig in 'salmiak', 'zuur' of 'kleur' houden ons de rest van de uren bij de les. Bonding is alles, maar we vergeten natuurlijk niet waarvoor we hier zijn: racen! Dus sjezen we over de heide, schudden we (niet altijd) succesvol andere teams van ons af en joelen we naar teamleden, die zich hebben opgeofferd om door de modder te stampen of bomen te trotseren. Smooth als panthers slopen we misschien niet door de race, maar een goede bodem voor meer van dit soort avonturen is wel gelegd!

*Door Milou Tijmensen, Nienke Blom,
Eline van den Heuvel en Karlijn de Wit*

"Gotta train them all!"

Jesper training

Hier lig ik dan, in een nachttrein zo'n 8.000 kilometer verwijderd van thuis. Zweet druipt van mijn voorhoofd— het is heet in India. Ergens verderop in de wagen kreunt iemand moeilijk, ergens anders lacht een groepje passagiers hardop over een of andere grap. In deze wildvreemde setting probeer ik terug te

denken aan al die leuke trainingen die Jesper de afgelopen twee jaar heeft gegeven. Het lijkt haast een onmogelijke opgave om die mooie uren op papier te reproduceren, al helemaal hier, nu, maar integendeel bevleugelt de omgeving mijn herinneringen.

Daar lig ik dan, in een klimhal zo'n 2 kilometer verwijderd van thuis. Zweet druipt van mijn voorhoofd— het was een harde training. Ergens verderop kreunt iemand in een moeilijke pas,

ergens anders lacht een groepje ASAC-ers om een of andere grap.

De training is bijna over, maar Jesper herinnert ons eraan dat we beter nog even kunnen blijven als we nog niet aan de cooling-down toegekomen zijn, zodat we die alsnog kunnen doen. Dit gebeurt wel vaker, omdat de trainingen boordevol zitten met opgaven die op eigen tempo en op eigen niveau mogen worden uitgevoerd. Op deze manier lukt het Jesper elke keer weer om ons allen maximaal uit te putten voordat hij er zelf vandoor moet om te trainen om pro-skateboarder te worden.

Jesper gaf natuurlijk al lang training voordat we hem voor de ASAC hebben geclaimd. Ik herinner me nog heel goed, hoe Jesper, lang, lang geleden, toen ik nog maar net een jaartje klom, een paar van zijn lievelings-klimspelletjes aan me uitlegde. "Probeer eens een route te klimmen waarbij je elke greep die je met je hand wilt pakken eerst moet aanraken met je voet." is een Jesper classic, net als de pion-traverse, rupsen, duok-

leur-, want- en dierklimmen. Voor wie nooit aan dierklimmen heeft gedaan: laat je klimpartner voordat je de volgende keer een route instapt een dier noemen. Probeer vervolgens gedurende de hele route dat dier na te doen aan de hand van de soort klimbewegingen die je maakt. Een vleermuis zou bijvoorbeeld heel veel bathangs maken (wink).

Uiteraard, het is niet alleen maar gekkigheid. Onze lieve trainingstiran weet gewoon dat een vrolijke trainee harder gepusht kan worden. “Het plezier in het klimmen houden” noemt hij dat dan terwijl we zweetoverstroomd nek aan nek pyramideklimmen. Bij de Egyptenaren deden ze dat nog met de zweep, hier met een laserpointer. Het doel: het beste uit jezelf halen. Klimplezier vergroten, klimvaardigheid verbeteren, persoonlijke grenzen verleggen. Het plan: gewoon komen en meedoen. De uitvoering: dat ligt helemaal bij jou.

Jesper, als je dit leest— Voor mijn langdurig plezier aan klimmen bleek de afwisseling die je ons hebt gegeven essentieel. Bedankt!

Door Victor Gladys

“Het leven van een mentor”

Retromentorschap

De ASAC, een vereniging die mij meteen een thuis gaf als nieuwe student in Amsterdam. Het fijnste aan deze vereniging vind ik de sfeer, vooral tijdens de klimweekenden. Het zijn lieve, rustige mensen die openstaan voor nieuw avonturen en het altijd gezellig weten te maken.

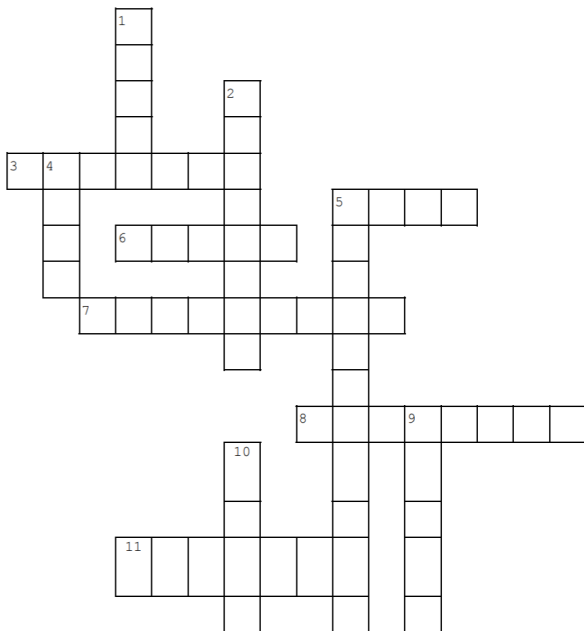

Mijn periode als retromama heb ik daarom zeker gewaardeerd! Sommige mensen waren nieuw in het klimmen, anderen hadden al ervaring. Er waren veel activiteiten waardoor de leden elkaar veel beter leerden kennen. Wat ik leuk vond om te zien is dat er een vriendengroep uit is ontstaan die nu nog veel dingen met elkaar doen! Ik kijk al uit naar mijn volgende mentorschap!

Door Amber Cok

CryptTiesche Puzzel

Door Ruud Stoof

Horizontaal

- 3.** Ties codeert keihard om dit te tracken
- 5.** Dit hoort sowieso bij een bqg
- 6.** Dit hoort volgens Ties sowieso bij een bqg
- 7.** Ties zijn favoriete klimattribuut
- 8.** Een hobby van ties
- 11.** Hier is Ties Altijd wel voor te porren

Verticaal

- 1.** Hiermee fietst Ties
- 2.** Belangrijk voor Ties zijn (voormalige) studie (ofzo)
- 4.** Ties zijn favoriete sac
- 5.** Volgens facebook ties zijn 1e 7a
- 9.** Ties zijn farvoriete asacer
- 10.** Ties zijn farvoriete rivier

“Van lidje naar lid”

Retroperiode Februari

Het voelt als lang geleden dat ik door de ASAC-website scrolde om erachter te komen hoe ik lid kon worden van deze vereniging die hopelijk bestond uit net zo gekke mensen. Ik was zó enthousiast dat ik Lois ook overhaalde om zich in te schrijven. Dat maakt het extra leuk om nu samen terug te kijken op de klimwereld, waar we toen vrij onwetend in kwamen rollen.

Het begon op de info-avond. Eerst kregen we een presentatie over wat de ASAC inhoudt en over wat ons allemaal voor leuks te wachten stond. We werden ingedeeld in groepjes door middel van een chaotisch spel, waarbij je in korte tijd veel namen leerde en ook snel weer vergat. Toen de groepen gevormd waren, was er een quiz over de ASAC en klimfeities. Hierbij ontstond veel fanatisme, vooral bij de mentoren. Zo voelden de retroleden zich snel op hun gemak voelden. Als afsluiter was er een borrel een kreeg je een gratis biertje.

Zoals het goede retroleden betaamt, misten we allebei de eerste klimavond in het USC. Tijden

kon ons achteraf vertellen dat het erg gezellig was. Misschien wel te gezellig, want het USC stond bomvol en het was vechten om de touwen. Wellicht een tip voor volgende keer om de groep wat kleiner te maken. Wel konden hier de eerste vriendschappen gevormd worden.

De vrijdag erna gingen we Happen en Trappen. De retroleden fietsten door heel Amsterdam naar drie locaties om voor- hoofd- en nagerecht te komen eten. De locatie was bij ASAC-leden thuis. Er werd ook geholpen door hulpkoks. Door verwarring aan mijn kant was ik zowel hulpkok als fietser, wat niet praktisch was maar wel leuk. Hierdoor heb ik veel retroleden ontmoet en ook nog lekker eten kunnen maken. Iedereen was vrolijk en dankbaar voor het eten. De avond werd afgesloten met een biertje in Centraal.

De week erna waren we terug in Centraal. De hal stond vol met nieuwe en oude leden. Je merkte al dat je mensen kende en het was leuk om samen te klimmen. Als je het klimmen zat was kon je ook nog boulderen waar het rustiger was. Hierna bleven de meeste klimmers nog om te borrelen. We hebben speciaalbiertjes gedronken en gekletst, veel over klimmen natuurlijk.

De maandag erna konden we met 20% kort-
ing in de Kathmandu winkelen. Twee uur lang
konden we rondkijken en kopen wat we wilden.
Hierna gingen we naar een spelletjescafé waar
de kelder gereserveerd was. Iedereen was vrolijk
en er werd veel gemengd. Het cafe verplichtte
iedereen om vier drankjes te drinken, waardoor
het extra gezellig was...

Ik was net op tijd bij de filmavond om het
gekreun van Adam Ondra door de speakers te
horen terwijl hij krampachtig klimbewegingen
maakte, liggend op de vloer. Zijn coach hielp
hem met zijn seksuele klimfrustraties door grep-
en te imiteren en het gezicht van Adam zal altijd
op ons netvlies blijven staan. Mochten jullie een
ASAC-er ergens in een klimhal horen kreunen,
heb je waarschijnlijk te maken met een retrolid
die zijn best doet Adam Ondra te imiteren.

De avond ná de intense films in Mountain Net-
work was het tijd om alle inspiratie toe te passen
op bij Klimmuur Centraal. De bedoeling was
dat er ook een borrel zou zijn, waar we geïnfor-
meerd zouden worden over alle commissies,
maar door een trieste opkomst van de enthousi-
aste retroleden ontbraken zij.

Hi-la-risch was het, toen we aankwamen bij de schaatsbaan en Ayşen erachter kwam dat de baan helemaal niet open was. Niet getreurd, we besloten om naar Maslow te gaan voor een gezellige spelletjesavond. Er werd gedronken, gelachen en in alle chaos het een en ander vergeten. Maar het was een topavond en maakte het niet kunnen schaatsen zeker goed.

Het viel ons zwaar toen de meest begeerde retroactiviteit niet doorging vanwege regen. We hadden besloten om alsnog te schaatsen, maar kregen een uitnodiging om te gaan bowlen. Bowlen was dé manier om onze frustraties over het gecancelde weekend los te laten op de kegels. Dit was te zien aan de scores die ik nooit zo uiteen had zien lopen. Waar ik de hele avond een nullen-strike had gegooid (ook een prestatie), gooide een ander de hele avond alle kegels om.

De sfeer was erg relaxed en iedereen respecteerde je, ongeacht ervaring. Bij de ASAC kan je zelf bepalen hoe actief je bent. Je kunt alleen samen klimmen, maar je kunt ook naar weekenden of actief worden in een commissie. Wij raden aan om zoveel mogelijk activiteiten te doen.

Door Lois en Marie-lou

KRUISWOORDPRUURDZEL

Door Ties van Rozendaal

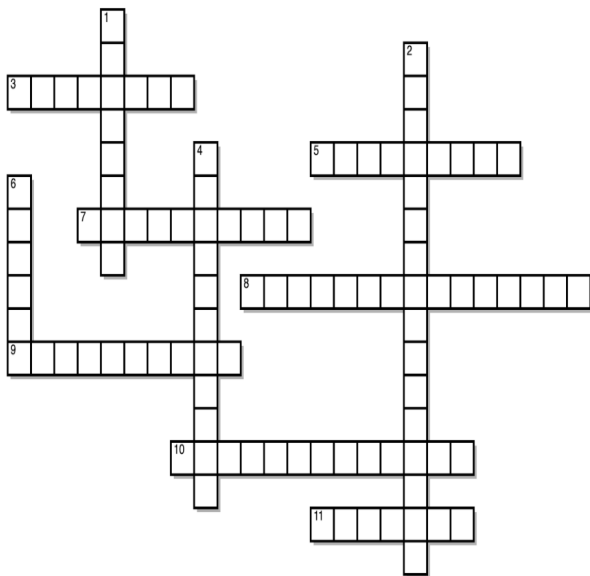
Sommigen zeggen dat hij een van de founding fathers is van de ASAC. Anderen zeggen dat hij in zijn eentje de Mt Blanc via de Aguille Noire en Peuterey heeft beklommen. Weer anderen zeggen dat hij al 5 keer is overleden in een tragisch klimongeluk.

Het enige wat we zeker weten is dat hij Ruurd word genoemd..

Prijzen

Weet jij het goede antwoord op deze **KRUISWOORDPRUURDZEL**? Stuur het dan op naar een van de oude en/of nieuwe bestuursleden! Stuur je antwoord in op een gebruikt papiertje (geprinte exemplaren worden niet in behandeling genomen i.v.m. de circular economy) en maak kans op een van de vele prijzen waaronder een meet en greet met Ruurd himself!

Horizontaal

- 3. Zie foto 1
- 5. Zie foto 1
- 7. Zie foto 1
- 8. Zie foto 2
- 9. Welk type prostituees vindt men in de Stoofsteeg in Amsterdam?
- 10. Zie foto 1
- 11. Bij welke winkel koopt Ruurd zijn biners?

Verticaal

1. Ruurd was onderdeel van de expeditie in de Calanques die in 2016 op tragische wijze de abseil niet kon vinden. Op welke route was dit?
2. In welke TV-show was Ruurd te zien als audio-visueel-expert?
4. Wat is de naam van het nobele genootschap waarmee Ruurd naar Spanje mee toog om rotsen te klimmen en in emmers te plassen?
6. Welk actueel politiek thema houdt Ruurd momenteel wakker in de nacht?

①

5

23 Ma

7

ASAC

ART 1926

+

in cijfers

8

9

Illustration of the title 'ASAC in cijfers' (ASAC in figures) in large green letters. The text is surrounded by various hand-drawn doodles: a stylized '5' with an orange squiggle, a '23 Ma' (May 23) date, a '7' with a green dot and red line, a plus sign, a '8' with a purple squiggle, a '9' with a purple squiggle, and a '9' with a purple squiggle.

Illustratie door Anna Jopp

Shoutouts van Pieter

Door Pieter de Leeuw

Klimweekenden zouden nooit bestaan zonder een stelletje vrolijke mafklappers die mijn jaar een stuk aangenamer hebben gemaakt: de instructeurs. Wat een prachtig volk is dat hé, levensgenieters pur sang. Een paar voorbeelden waarom instructeurs zowel geweldig als lichtelijk gestoord zijn:

- Daan schreef zich in oktober 2018 al in voor het Chaveeweekend in november 2019 (be there or be square), want, en ik quote, 'Chaveehut for life'.
- Tjin, die zoals jullie hoogstwaarschijnlijk weten, altijd, maar dan ook ALTIJD op ASAC weekenden, of andere evenementen zowel de heerlijkste koekjes als de meest pijnlijke massages meebrengt.
- Erwin, die niet één maar twee (??) auto's beschikbaar had voor het Engeland weekend, en bij overschot deze dan maar uitleende aan het Frankenjura weekend

- Sophie, die tradklimmen graag vergelijkt met een romantische relatie want “eerst denk je dat het wel goed zit, maar dan wil je toch een grotere”

Lieve instructeurs, heel erg bedankt voor afgelopen jaar, en hopelijk mag ik mij binnenkort bij jullie clubje voegen.

Hieronder nog een aantal shout-outs naar belangrijke mensen/dingen/factoren van afgelopen jaar. Shoutout naar:

- Gerrit van Rentabik auto- en busjesverhuur, wat een baas.
- De niet-meer-bestaande bestekbak, het leven is beter zonder jou.
- Ayşens hongeraanvallen, zonder jou waren de vergaderingen standaard 2x zo lang geweest.
- Francis van de ledenservice van de NKBV, die vaker niet dan wel reageert op belangrijke mails.
- Alle weekendorganisatoren van dit jaar.

- De prachtige eik op de middenberm van de A58 (zie foto).

- Het kutweer waardoor twee weekenden niet door konden gaan dit jaar, scheelt de ASAC weer wat geld.
- De ring van Antwerpen, gewoon omdat hij zo mooi is in zijn imperfectie.
- De beamer van Mountain Network, waarvan we nog steeds niet echt weten hoe hij werkt.
- De gestolen kachel uit het bivakhutje van Freyr, we will miss you.
- De pocket rocket van Cathelijne #welkevan-detwee.

- De Nederlandse jongeman die op de Mont Blanc zo lief was zijn cup-a-soup te delen.
- Dat ene #3 nutje dat circa 15 grounders heeft voorkomen in die route in Ettringen die Ywen o-zo-leuk vond #neveragain.
- De bomen die gekapt zijn om de agenda's van alle bestuursvergaderingen te kunnen printen.
- Die ene douche op de ASAC camping die kapot was waardoor je er gratis kon douchen.
- S.V.A.C. Yeti, voor het brassen van de vlag en het vergeten een brasbrief te sturen zodat we het overgrote deel van ons bestuursjaar ons geen zorgen hoefden te maken over de vlag.
- Alle sneeuwbruggen op de Glacier du Dôme die niet zijn ingestort.
- De dames achter de bar van spelletjes café de vier klaveren, omdat het leven ook zo saai is als je niet moeilijk doet over onbenullige dingen.

- De Lidl op de Molukkenstraat en de vleesvervangers die er altijd uitverkocht zijn (al dan niet door weekendgangers die het zojuist hebben geplunderd).
- De patatjes van de Oerknal.
- Alle mensen die de gate van hun setje naar binnen doen aan hun gordel.

Door Pieter de Leeuw

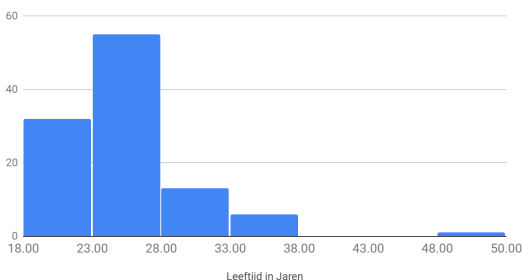

Wat vindt de ASAC?

Resultaat ledenonderzoek

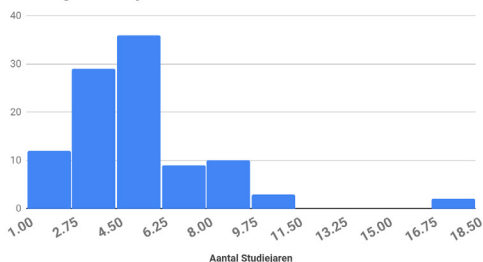
Het ledenonderzoek van afgelopen voorjaar was een groot succes! Na heel veel gezeur van Cathelijne hebben ongeveer 110 mensen het onderzoek ingevuld. Wij schatten dat dit ongeveer alle actieve leden van de ASAC zijn. Hieronder een aantal van de meest markante resultaten en anonieme adviezen:

Hoe oud ben je?

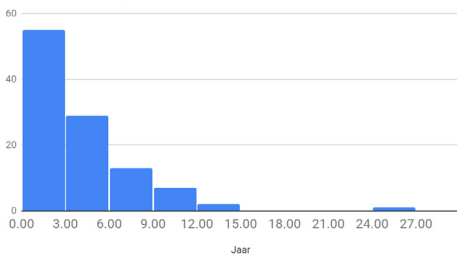
Hier voor een aantal mensen een confronterende vraag. Toch blijken de meeste mensen rond de studerende leeftijd te zijn, met een staartje aan de verdeling gevuld met oude lullen en instructeurs.

Hoe lang studeer je al?

Zoals het een goede klimmer betaamt, hebben de ASAC-ers hun prioriteiten goed liggen. Eerst de bergen, dan de studie. De gletsjers smelten immers hard, maar die universiteit is er volgend jaar nog steeds.

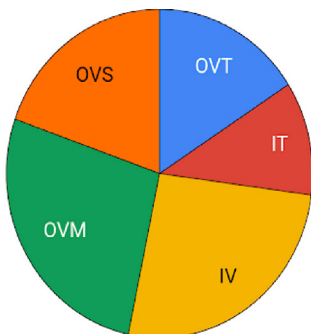
Hoeveel jaar ben je al lid van de ASAC?

Hier blijkt toch maar dat de meeste leden een nominale studietijd lid zijn, en sommige mensen iets langer....

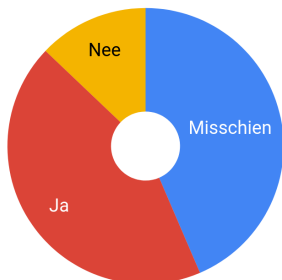
Dan nu een aantal van onze favoriete diagrammen: **taartdiagrammen!**

Hier rechts zien we klimstatussen van de 110 deelnemer van de enquête. Verrassend genoeg lijken we op papier een groep redelijk competente klimmers te zijn.

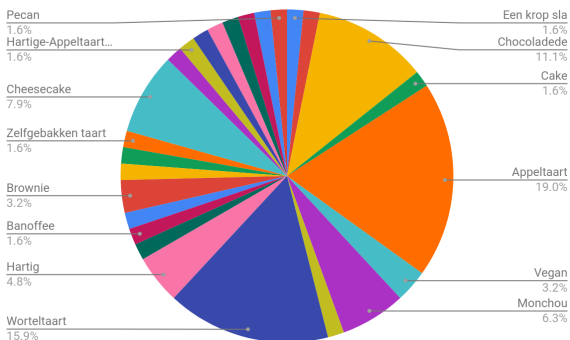

Hoe zelfverzekerd de meeste ASAC-ers zijn in hun vermogen een 5B te topopen, zo onduidelijk zijn ze over hun motivatie om eindelijk iets bij te dragen aan de vereniging. Als er iets is dat we van de opkomst van het feminisme

Zou je iets willen bijdragen aan de ASAC?

geleerd hebben is dat 'misschien' eigenlijk 'nee' betekent en dat ik misschien dit soort grapjes niet meer mag maken.

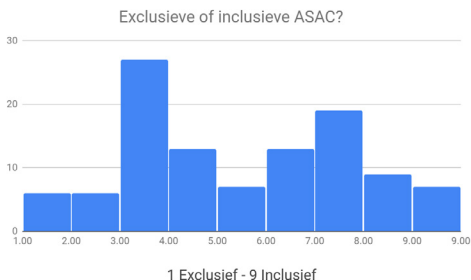
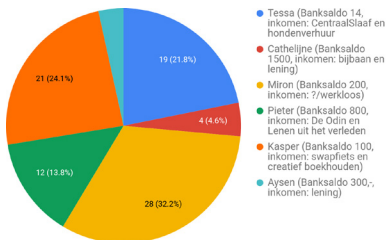

Wat niet mag ontbreken is natuurlijk een taart-diagram van jullie favoriete taarten. Een groot deel leek niet verder te komen dan appeltaart, misschien was de inspiratie op aan het einde van het onderzoek.

Verder vind ik het ook belangrijk om aandacht te vestigen op dierenleed, maar 'vegan' is niet echt een smaak taart in mijn ogen...

De laatste taart is valt toch weer het zwaarst, er blijken een aantal mensen in ons bestuur wat minder integer over te komen

dan wenselijk. Als bestuur is het enige wat we hierover kunnen zeggen: geen commentaar!

Dan een wat serieuzer onderwerp: moet de ASAC iedereen willen toelaten die lid wilt worden? De ondervraagden lijken sterk verdeeld over dit onderwerp. Een greep uit de adviezen over dit onderwerp (en andere zaken):

Over inclusiviteit:

- “Het doel van de ASAC lijkt me niet om zo goed mogelijke alpinisten te maken, maar om klimmers bij elkaar te brengen en te faciliteren”
- “Een inclusieve vereniging is als de Decathlon voor klimgear. De prijs/kwaliteit is uitstekend maar de winkel heeft absoluut geen ziel.”
- “Buitensluiten van mensen horen klimmers niet te doen, maar zorg dat alleen de leuke mensen overblijven, en de gekkies vanzelf besluiten weg te gaan.”
- “Laten we de ASAC alsjeblieft inclusief maken voor internationale studenten. Buitenlandse klimmers zijn een verrijking voor de monocultuur qua klimmen binnen de ASAC”

Over Instructeur worden:

- “Can I be an instructor without speaking Dutch?”
- “Ik vind het niet leuk. Verder heb een korte spanningsboog dus mensen gaan dan dood”

Over de weekmail:

- "Ik lees vooral de wist-je-datjes en de foto's. "Wist je datjes vind ik persoonlijk totaal niet boeiend, omdat ik de mensen nooit ken."
- "Quizjes en prijsvragen zijn leuk"
- "Meer interviews met Bas!"
- "Meer bijdragen van leden, meer terugkijken op activiteiten" (Als jullie dit willen, moeten jullie dat insturen, Red.)

Over Engelse communicatie

- "It would be good to have more English, but people who are really interested can always use Google translate and you already put a lot of effort with English. People should be less demanding"
- "Heb een voorkeur voor Nederlands maar als daardoor de mensen niks begrijpen vind ik het prima als de communicatie Engels wordt"

•

De prijzen van weekenden

- "Het boeit me echt geen reet. Ik ben nooit met de ASAC mee geweest, als het enigszins is zoals de TSAC dan wordt er geminimali-

seerd tot 5 euro per dag per persoon en zeikt iedereen als er een zak nootjes teveel is gekocht. Vervolgens rijdt iedereen langs de mac om 15 ekkies uit te geven aan een quadrupel macflurryburger. Dus, voor mijn part is zo'n weekend 10 euro duurder en worden er cashewnoten in de couscous gegooit i.p.v. pindas. Ik ben niet salty van mijn vorige TSAC weekend"

Over de weekenden zelf:

- "Weekenden zijn vaak rond hertenmatenperiodes. Maar ja, jullie kunnen ook niet met iedereen rekening houden"
- "Standaard veganistisch"
- "Bring back the bacon"

Over niet klimgerelateerde activiteiten

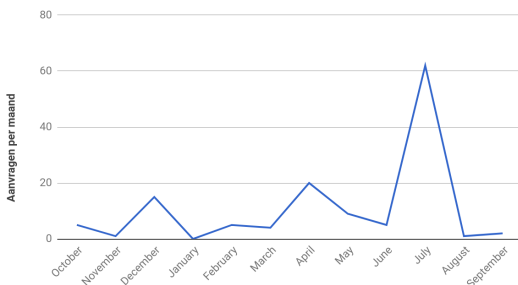
- "Boulderen? Dat heeft niets met klimmen te maken maar kan wel leuk zijn."

Adviezen aan het bestuur

- "Milo moet maximale spreektijd bij de ALV's krijgen"
- "Denk altijd: 'Wat zou Bas doen?'"

Materiaal Statistieken

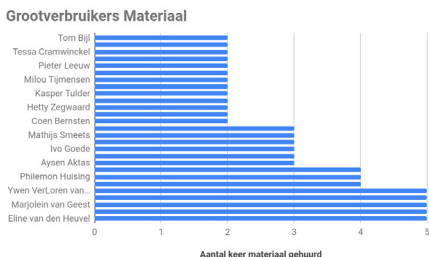
Werkdruk Matco over het jaar

In de traditie van de vorige convo, hier wat statistieken van het afgelopen materijaar.

Over het hele jaar heb ik 135 keer materiaal aan iemand uitgeleend, gemiddeld zo'n 2-3 keer per week. Een deel daarvan is de zomerverhuur, die is de afgelopen jaren constant gebleven rond de 40-50 man. De normale verhuur statistieken van het jaar voor me heb ik helaas weggegooid, maar in het jaar daarvoor was het 22 keer per jaar. Hieronder zie je het uitgesplitst per maand, waar de stressmomenten duidelijk zichtbaar zijn. Dit is nog los van de weekenden, er stonden er 18 gepland, waarvan ik gok dat er uiteindelijk 12 zijn doorgegaan? (dit kan je het beste in Piet-

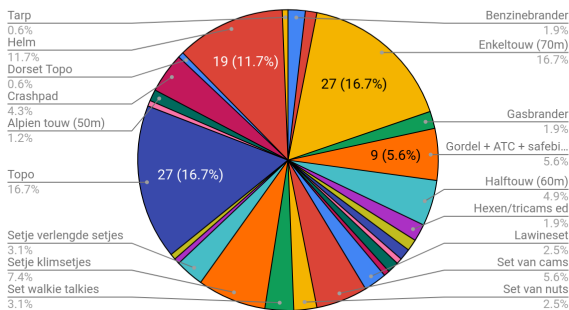
er's stukje lezen). Een andere leuke statistiek is dat ik sinds 1 oktober 2018 er 1125 e-mails zijn verzonden en binnengekomen op mijn bestuursaccount. Om een vraag uit de enquête te beantwoorden, dat zijn er 4 per dag.

Dan rijst natuurlijk de vraag, wie bezorgen die arme Miron nou al dat werk. Ik kan je vertellen dat er een aantal grootverbruikers zijn, die ik hier aan de schandpaal ga nagelen. Er zijn een aantal mensen die dit jaar 5 keer materiaal hebben gehuurd! De meest verrassende naam is Ywen. Ondanks dat deze jongen in een busje woont en alleen maar klimt, is hij er nog niet in geslaagd een volledige set klimspullen bij elkaar te sprokkelen. Eervolle vermeldingen zijn voor Matthijs Smeets, die ruiterlijk toegeeft dat hij al 3 jaar lang elke zomer en winter een dubbeltouw huurt omdat "Het veel goedkoper is dan zelf kopen" en Ivo Goede die in de

kerstvakantie een duffelbag aan ijsklimmateriaal meenam om het vervolgens allemaal niet te gebruiken.

Populair Materiaal

Ten slotte wil ik nog met jullie delen wat voor materiaal er nou eigenlijk gehuurd wordt. De grote drie zijn touwen, topo's en helmen, wat weinig verrassend is. Verder vind ik dat de walkie talkies wel wat meer liefde mogen, huur die lekker! De crashpads worden nog vaker gebruikt! Daarnaast vind ik nog wel het ergste dat ik 9 keer een gordel heb moeten verhuren, er bestaan blijkbaar klimmers zonder gordel (misschien gerelateerd aan de crashpads?).

Door Miron van der Kolk

Fun facts

Wist je dat...?

- Sinterklaas de schoenen van Cas gevonden heeft?
- Cas een goede sinterklaas was?
- Jesper voor zijn harde werken een pokemon-pet heeft gekregen?
- De retro een fluide begrip is, net als de ring van Amsterdam?
- Jesper en Bas stiekem best roddelbazen zijn?
- Joep over pionnen rijdt en hem dan vervolgens een halve kilometer (al scheurend met de auto) mee neemt?
- There a parasite is that makes ants climb up plants so they can be eaten by sheep and the parasite can live in the sheep? So by analogy, we climbers have this parasite and want to be eaten by giant space sheep? Aldus Milo
- Er enkele jaren terug op de ASAC-weekenden onder andere 'rijst met gele-tok', 'pasta tuna in bloed', 'kaas over de boomstam' en 'nasi spleetoo' werd gegeten?
- Pieter hopelijk na deze speeddate borrel wél onthoudt met wie hij heeft gedatet?
- De huizen van Coen en Koen hemelsbreed

10 meter uit elkaar liggen en heel erg op elkaar lijken, terwijl ze dat zelf niet van elkaar weten?

- En dat Koens en Cathelijnes huis maar ongeveer 6 meter van elkaar verwijderd liggen?
- En dat Cathelijne daar achter kwam omdat Sophie op haar deur schreef dat Koen op nummer ... woonde, en zij eerst niet beseftte dat dat dus naast haar was?
- Koen vindt dat links rechts is?
- Timme intens geniet van het gebruik van zijn hamer op de NSAC AB?
- Dat nu drie besturen achter elkaar een bestuurder zijn meniscus heeft gescheurd?
- Je met een microtraxion ook prima je rollator de trap op kunt takelen?
- Dat Mathijs van het gala direct door is gegaan naar het bivakweekend?
- En vergeten was zijn schoenen te wisselen?
- En dus 2 dagen met zeiknatte voeten door het bos gebanjerd heeft?
- De Alpencommissie voor het eerst in haar bestaan veganistisch heeft gekeasfounded?
- Jesse gewoon even zijn 'doe het zelf crack' in elkaar zet?
- Er veel niet klim foto gerelateerde onder-

werpen aan bod komen in de ASAC foto en video appgroep?

- Pieter niet van taart houdt?
- Luca ijsjes niet zo lekker vindt?
- Er meer dan 55 ASAC-ers mee zijn gegaan op ASAC weekend met hemelvaart?
- Lotte in haar 'herstelfase' gewoon zonder moeite even een 6b onsight klimt?
- Jana heel mooi 'Lost' van Anouk kan zingen?
- Ties na drie dagen nog steeds niet wist waar de douches waren?
- Ties dacht dat zijn boze 'nee' wel genoeg was om zijn bakjes nasi open en bloot een nacht op het kampeerveld te laten staan met een loslopende hond?
- Ayşen iedereen in Frankenjura heeft geleerd om een Turks refrein mee te zingen?
- De haakafstanden in Frankenjura echt groot zijn en de clipstick toen echt heeft geshined?
- Daniël een casus kan creëren door z'n carabiners niet meer open te kunnen draaien?
- Daniël niet snapte waarom hij oordoppen nodig had om bij Koen in de tent te slapen, maar dat hij er toch maar vier paar meege-nomen had?
- Wist je dat er dit jaar 17 weekmails zijn geschreven? En 258 wist je datjes?

BEDANKJES

Ayşen Aktaş
Jiska Appel
Nienke Blom
Caecilia Boerlage
Amber Cok
Tessa Cramwinckel
Jack Dickinson
Victor Gladys
Lois de Groot
Eline van den Heuvel
Anna Jopp
Eduard Klein
Deusa Knoope
Jesse van der Kolk
Miron van der Kolk

Andrea Veggerby Lind
Pieter de Leeuw
Jelle Manders
Marie-lou Memelink
Vera Moerbeek
Matthijs Smeets
Ruud Stoof
Maximiliaan Tetteroo
Milou Tijmensen
Ties van Rozendaal
Kasper van Tulder
Cathelijne Vandersmissen
Dominique Vleeskens
Karlijn de Wit